

There is no translation of this article

Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение

Ако някога е възможно да бъде оповестен точният брой на хората, които са живели на земята, Исус от Назарет със сигурност ще бъде причислен в данните от това преброяване точно като всеки друг обикновен човек.

Само че Йоан Кръстител от детството си познава Исус и знае, че Той е Месията, Този, Който ще седне на Давидовия престол и „Божият Агнец, Който отнема греховете на света“, и затова се опитва да се противопостави на Неговото кръщение в река Йордан.

Макар и името на Исус да е записано в регистрите ведно с всички грешници, Той е единственият безгрешен човек, стъпвал и вървял по прашните пътища на света, и единственият, който няма нужда от това кръщение.

Но защо тогава го приема?

Библейският отговор в днешното евангелие е, че „на тях така подобава да изпълнят тази правда“, но всъщност тайнственият смисъл на това дело е, че Исус го прави за нас.

Християнското кръщение е религиозен акт, който се е превърнал в най-важният и отличителен белег на християнския ни живот, защото чрез Него ние даваме заявка към Бога, че искаме да бъдем Христови последователи, но също и че се идентифицираме с Неговата смърт и възкресение, на което копнеем да бъдем сънаследници.

Трябва да имаме предвид, че кръщението на покаянието е малко по-различно от християнското кръщение, защото Йоан подготвя хората за идването на Месията, докато ние се кръщаваме според ритуал, при който поглеждаме назад към завършеното дело на Христос.

Всеки от нас е кръстен в различен етап от живота си. Някой е въведен в храма според традицията новороденото дете да се кръщава на четиридесетия ден, друг е получил това тайнство на третия месец от живота си или на тридесетата си година, а четвърти в края на земния

си път. Пътят ни към небето е различен, но в едно си приличаме, че всички искаме да получим тайнството Кръщение за себе си, приемайки го като безценен небесен дар, а после, познавайки Бога, непременно искаме да предадем това познание и на децата си.

Днес Кръщение идваме да търсим и получаваме в Църквата и с това си действие показваме, че се идентифицираме с Исус и искаме да следваме учението Му и пътя, който Той извървя, защото вярваме, че Той е Бог и наш спасител, но ако погледнем още по-задълбочено, ще видим, че има и друга причина отвъд вярата ни и тя е свързана с вродения ни инстинкт за самосъхранение.

През целия си съзнателен живот ние търсим ключа, който отваря вратата, зад която е скрито най-бленуваното съкровище от нас – щастието, и до сетния си дъх се опитваме да съхраним мира в душите си. Често обаче щастието или ни се изплъзва, или прилича на свободолобива птичка, която тъкмо сме уловили в ръката си, но не успяваме да задържим. И така дните ни преминават между сбъдването на старите и новите ни мечти, но винаги заедно със спотаения дълбоко в сърцата ни копнеж – да се доближим до Бога.

Вътрешното ни усещане и убеденост, че сме белязани от първородния грях, който ни е отдалечил от рая събужда в нас ново желание да се върнем обратно при Този, от

Когато все пак представляваме неделима частица. И това е най-големият проблем в нашия свят, че оставаме откъснати от естествената си среда, от Бога, и в това земно измерение физически не сме в състояние да Го доближим.

Грехопадението винаги ни отдалечи от Него, а ние в ролята си на блудни синове и по силата на „кръвната връзка“ желаем да се завърнем в бащиния дом. Затова много често вярата, отвеждаща ни в близостта на Христос е инстинктивна, тъй като целта на Христовото страдание е „Той да ни заведе при Отца“.

Ако Христос трябваше да умре, за да можем да бъдем доведени до Небесния ни Баща, е ясно, че без Него ние винаги ще бъдем отчуждени. Така че това, което е сигурно, е, че щастието ни не зависи толкова нито от здравето, нито от сполучливия ни брак или блестящата ни кариера, а от връзката ни с нашия Създател и дали се чувстваме близки с Него или сме се отдалечили.

Знаейки, че Исус понесе страдание за нашите грехове, започваме да поглеждаме към Бог, не като на строг съдия и дори, не като на справедлив, а преди всичко като на много милостив, защото Той не само дава заслужена награда на праведните и непровинилите се, но провъзгласява и виновните за невинни.

Бог Отец изпрати своя Син и по този начин пръв пое инициативата да преодолее това отчуждение. На тази основа почива нашата надежда, че наистина можем и ще се завърнем у дома при Бога, и това е една добра причина да се радваме и да Го възхваляваме.

И всичко започва с кръщението с вода и дух на безгрешния за нас грешните, на които даром Бог дава шанс „да бъдем умъртвени в плътта, но оживени в духа“.

Кръщението е нашият отговор „да“ на Бога, независимо дали го изричаме за себе си, или от свое име за децата си, защото по този начин ние приемаме Новия Завет, вярвайки, че Той ще ни благослови с нов и вечен живот чрез силата на Възкресението на Своя Син и наш Господ Исус Христос.

Приемайки Кръщението, ние изразяваме доверието си в Бога и подобно на Ной, който влиза в спасителния кораб, влизаме в ковчега на Христос с надежда и силно упование, че Той ще ни преведе през водите на смъртта.

Има и още една причина, поради която с охота приемаме да се кръстим не само с вода, но ис огън и дух, защото, за да намерим ключа към щастието, първо трябва да намерим ключа към правилния начин, по който да живеем.

Неведнъж преживяваме разочарования и търсим подкрепа, която не намираме в системата или в държавата, но на Бог не спираме да се надяваме да ни избави от опасности и искаме да разчитаме на Него.

В трудни моменти на предизвикателства или изкушения ни е нужна правилната атмосфера или естествената сила на Светия Дух, които най-лесно намираме в Църквата, но не просто влизайки под покрива на храма и участвайки в някакъв специален тържествен ритуал и поклонение, а сред компанията на общността, в която живеем.

И накрая, търсейки отговор на въпроса, спасява ли ни кръщението, можем да бъдем сигурни, че не ни е дадено да знаем отговора със сигурност, защото той не е еднозначен.

Спомняйки си, че първият спасен, разбойникът, разпънат до Христос, не беше кръстен, можем само да затвърдим своята увереност, че Бог е безкрайно милостив и на Неговата милост всички се уповаваме.

И все пак кръщението остава отправната точка по пътя към Господа и то многократно ще събужда съвестта ни и ще ни подтиква към покаяние и радикална промяна на сърцето и ума, защото много от слабите и несъвършени грешници, които Исус докосна и изцели в деня на тяхното покаяние и обръщане не бяха светците, на които днес се възхищаваме.